

Бялата ложка побеждава

Човешката душа е безплодна, когато не е изпълнена с Божията Любов. Докато Божията Любов и Божият Дух не изпълнят човешката душа, човек е като странник, чужденец на тази земя. Той прилича на гладник и очаква един хубав обяд. Ще благодарим за днешния ден, ще благодарим за Божествения Дух, тогава всичко става. И тогава всичко, което мислим, чувствуваме и вършим, се благославя.

Всичко каквото правите – ядете ли, пиете ли, лягате ли, ставате ли, каквото правите, правете го за Слава Божия.

Първо ще ви посети ангел, и второ, да се всели Духът във вас. Първото е посещение на Любовта, второто е посещение на Духа, който се вселява.

В борбата между двете ложки Бялата ложка побеждава. Сега се викат новобранци за Новата култура. Горещи невиди-

мия свят новобранците са на фронта, а пък тук новобранците са в тила.

Човек няма какво да излиза от физическия свят, но да се хармонизира с него. От очите излизат невидими лъчи. И ако те са насочени надолу, човек е материалист. Ако те са обърнати нагоре, човек има стремеж нагоре.

Стана дума за земетресенията. Учителят казва: Преди земетресението, ако ще бъде силно, ра-

ците излизат от водата и бягат по сушата. Така, че ако видите, раците да излизат на сушата, ще знаете че скоро ще има земетресение. Преди земетресение кучетата бягат от градовете и петлите престават да пеят. Като престанат петлите да пеят, тогава работата е опасна. Тези животни имат много фини чувствителни органи за възприемане електромагнитните смущения в атмосферата. Преди да стане земетресението вие усещате едно голямо безпокойство няколко дена по-рано и то престава щом отминат. Цели континенти се движат. Сибир има бъдеще, понеже климатът там ще се стопли. Има разумни сили във всички процеси. Всичко върви разумно.

Някои казват: „Не съм виждал бял ден, няма кой да ме обича“. Не, светлината те обича, въздухът те обича, земята те обича, Бог те обича. Светлите същества идват при човека, помагат му и след това си отиват.

Има архива за всички същества. Ръководителите на кармата, ако видят, че един човек, който се възплъщава на земята, продължава на стр. 2

Колкото повече, толкова повече

Измина още една календарна година. Когато нещо свършва винаги идва ред на равносметката и онова чувство за недовършеност е неизменна част от усещането, че времето пак се е изтърколило по-бързо отколкото ти си прогнозирай. Както казва Малкият принц възрастните обичат цифрите, за това и простете ни, скъпи приятели на вестник „Братски живот“, че преди да ви благодарим за това, че бяхте с нас и през тази година, ние ще ви припомним няколко важни факта свързани с дейността на Братството.

През 2007 година медийният интерес беше в своя апогей в резултат на ТВ класация „Великите българи“. За това и в този период имаше над 200 интервюта във вестници, телевизии и радиа, посветени на Учението и Учителя Петър Дънов, а през месец ноември се организира грандиозен концерт в зала „България“ по музика на Учителя. Специална е 2007 година за братските групи от Пловдив и Велико Търново, които придобиха свои отдавна мечтани салони.

Най-голямата Паневритмия в историята на Братството се случи на 19.08.2007 година на Рила, а за Дипломната работа на Учителя, излязла на бял свят през ноември, тепърва ще се изследва и радва на изключителен интерес и в академичните среди.

Към това можем да добавим още много малки и по-големи неща, случили се през изминалата година... Важното е друго, че идва Новата 2008, която ще бъде точно такава, каквато си я свършим - вярата ни за по-добра, любовта ни за по-успешна, и надеждата ни за по-красива година зависят не само от нашата, но и от общата ни хармония. Затова и нека си пожелаем да виждаме доброто във всичко по пътя към Светлината и изпълним Волята Божия без страх в Любовта безгранична.

В поредицата „Учениците...“

Борис Николов (30.12.1900-22.12.1991)

Соня Митева

Борис Николов е роден в Габрово, в семейството на Никола Дойнов, от рода на дядо Ботьо Житото. Средното си образование завършва в Априловската гимназия. Там му се отдава възможност да научи и стенография - умение, което ще има значение за него в бъдеще в Школата на Учителя.

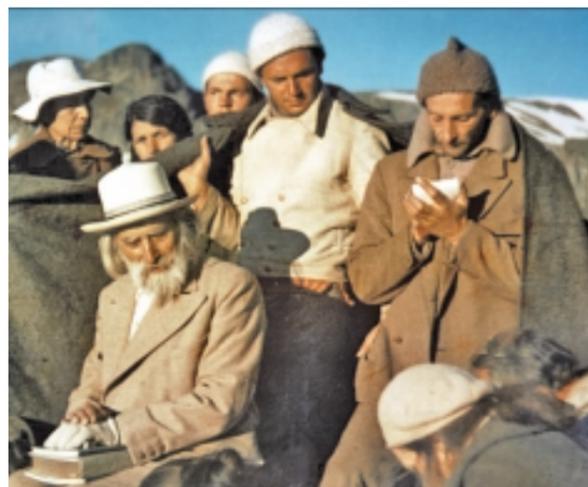
В Габровските родове е съществувал обет, даван от векове - да се посвещава на Бога първородният син, който като дете е отвеждан в манастирите на Атон. Идва време и за Борис да замине за Светата обител. В семейството на Никола Дойнов пристига монах, за да отведе сина му. Тогава майката застава пред детето си и категорично изрича: „Не го давам!“ Монахът се покланя и казва: „Така да бъде“, и си тръгва. Тази случка има своето продължение във времето. През 1922 г. на събора в Търново пристига баща-

II ЧАСТ - ОБРАЗЪТ НА УЧЕНИКА - СЛУЖИТЕЛ БОЖИЙ

та на Борис, узнавайки, че синът му е там, изтощен и болен след тежкия живот в Ачларската комуна. При разговора си с Учителя, посочвайки Борис, бащата казва: „Учителю, на тебе го предавам“. „Хубаво, приемам“ - отговаря Учителя. Така Борис е поверен за ученик в Школата на Изгрева. Тук е развързката на случката с атонския монах. Родът със символичното име Житото изпълнява своя свещен обет към Бога. След Борис в Школата на Изгрева отиват и другите деца на Никола Дойнов - Стефан, Николай и Цанка.

Друг случай, който разкрива как тайнствените нишки на съдбата насочват Борис по пътя на ученичеството, е свързан с желанието на родителите му да дадат възможно най-доброто образование на сина си, като го изпратят да следва в чужбина. Това се случва през август 1920 г. Борис отива в

Търново във връзка с документите по предстоящото му пътуване зад граница. Случва се така, че по пътя се запознава с хора, които го завеждат на мястото, където по онова време се провежда Събо-

На беседа на Молитвения връх Борис Николов с тейфтерче

ра на Бялото Братство. Там той среща Учителя, своите бъдещи приятели и тази, която след 16 години ще стане негова съпру-

га - Мария Тодорова. „И тъй, спомня си Борис Николов, през 1920 г. аз се запознах с Учителя. За Бялото братство не бях чувал нищо, но братския живот носех в душата си, тъй че отдавна бях подготвен

за тази среща и се почувствах в своя сродна среда. Срещнах се с хора, които ми бяха някак близки, родни, въпреки че дотогава не

ги бях срещал. Това съчетание на видимо и невидимо, на знайното с незнайното, на рационалното с ирационалното, е едно от най-силните и дълбоки преживявания в живота на човека. Ето, в Търново, дошъл по най-обикновен случай, аз се срещнах с Учителя и оттук започна оная чуден път, по който вървя вече толкова години. Този път по един неясен за хората закон някой ден ще се събере пак в една лешникова черупка, за да чака времето и условията за своето бъдещо проявление. Затова казвам: Животът е вечен. Той има почивки, но никога няма да спре, и не прекъсва. Чак сега познах този дълбок, скрит ритъм на живота. Той е вечно действие. (...) При онази първа среща образът на Учителя оживя в мен с поразителна сила. Възкръсна един живот от далечното минало, тъй роден и мил, като че намерих себе си. Тъй започна пътят ми в

Школата на Учителя.“

След тази среща по настояване на родителите си Борис заминава за Австрия и се записва като студент по минно инженерство, но още същия ден преживява нещо странно. „Докато пътувах до Виена, спомня си той, аз тутакси заживях със спомена от срещата си с Учителя и Братството. Този живот ме изпълни. И тогава си спомних, че бях имал един сън отпреди две-три години. Сънувал бях, че съм в голям град къщи в готически стил. Намирам се на площад, който се спуска леко надолу, а зад мене има фонтан със статуя на конник. Картината е от ясна поясна. Аз съм на площада, Слънцето е високо, държа два тежки куфара. Слагам куфарите на земята и се изправям. И в този момент, когато се изправих, спомням си, че взех някакво важно решение, но се събудих, понеже тук сънят се прекъсна.

продължава на стр. 3

Преминаване през планетните сфери

Продължение от бр. 23

В Лунната сфера човек се среща със същества, които са много подобни на него. Това са същества, с които човек някога, в далечното минало, преди Луната да се е отделила от Земята, е бил свързан. Те са били първите учители на земното човечество, предаващи му Божествена Мъдрост. Те са от най-долния чин на ангелската йерархия, известни като ангели в християнския езотеризъм. Наричат ги още духове на живота. Завършили са своето човешко развитие през Лунния период. Те са първите космични същества, които човек среща няколко дни след смъртта си. Времето, в което човек е пребивавал при тях, съставя един нов живот, който има напълно определена връзка с изминалия земен живот. В много отношения изминалият ни земен живот изглежда като сън в сравнение с Лунното ни съществуване. Опитностите, през които минава тогава човек, са различни – според степента на развитието на индивида. Човешкият живот на Земята се разделя на две части – живот на будното съзнание и живот на спането, за който живот човек няма никакво съзнание през земния си живот. Сънният живот възкръсва в Лунната сфера и него човек преживява там. Възможността за тази опитност ни е дадена от ангелите, които вливат в нас своя живот. Благодарение на тях ние можем отново да преживеем нощните часове, които през време

на земното ни съществуване остават несъзнателни. Така че животът, който човек преминава през Лунната сфера, се чувства по един много по-интензивен начин, по-субстанционален вътрешно, по-реален, отколкото земното ни съществуване, което изглежда като сън.

След смъртта си човек сам става Космос – чувствата Космоса като свое тяло и изпитва моралното действие на това, което през време на неговия земен живот е било нещо външно. Да допуснем, че през време на земното си съществуване един човек е ударил друг и му е причинил както физическа болка, така и морално страдание. След смъртта, когато човек е вече на Лунната сфера и животът му е проникнат от живота на ангелите, той изживява отново това, което е изпитал в момента, когато е ударил своя близък. Възстановява в съзнанието си своята дейност, но не както го е извършил или е мислил да го извърши, а както другият го е почувствал. Така в течение на един период, който обхваща една трета от изминалия земен живот, човек преживява отново всичко, което е мислил и вършил на Земята, но така, както другите същества, към които е било насочено, са го почувствали. Ангелите са тези, които му показват неговите минали дела. И това ново преживяване на живота става по обратен ред – от момента на смъртта, до момента на раждането. Преживяването на миналия живот в сферата

на Луната е зародиш на това, което трябва да се реализира в следващото земно съществуване, то е зародиш на кармата за следващото възплъщение.

В Лунната сфера човек се научава да чувства вътрешно как неговите дела са действали върху неговите близки. Тогава от дълбините на неговото същество се повдига едно мощно обещание да поеме върху себе си всичко онова, което е причинил на другите. Човек пожелава да поеме този товар, за да възстанови нарушеното космично равновесие. Чрез това решение – да осъществи своята съдба, съобразно с последствията от своите дела, от своите земни мисли, чувства и желания, човек сам приключва фазата на преминаването на земния си живот. Когато тази фаза е стигнала до момента на неговото раждане и човек без всякакъв страх е дал обещание да изправи всичко, той е вече узрял, за да може да влезе в следващата сфера – в сферата на Меркурий.

Това преживяване в сферата на Луната действа като една духовна баня, която освобождава човека от грешките, чрез които той е причинил страдание на другите. Той е вид изповед, след което човек поема обещание да изправи всичко и го заличава от съзнанието си.

Ще резюмирам казаното за Лунната сфера. През земния си живот човек е извършил както добри, така и лоши дела. След смъртта си със сбора от всички тези дела, които са

включени в неговото същество, той се явява най-напред в Лунната сфера пред ангелите. Те преценяват всяко негово действие какво отношение има към света. Те определят до каква степен всяко добро или лошо дело е в отношение към цялата Вселена. Тогава човек е принуден да изостави в Лунната сфера всичко, чрез което той е предал Вселената, своите близки, да изостави последствията на своите лоши дела. И понеже те са въткани в неговото същество, той е принуден да изостави в Лунната сфера цяла една част от самия себе си. Да изоставим злото, което сме извършили, значи да се разделим с една съставна част от нашето естество. Защото от Лунната сфера ние не можем да излезем с друго, освен с доброто, което сме вършили спрямо Вселената, спрямо своите близки. В Лунната сфера човек трябва да остави, така да се каже, една част от себе си, и то толкова по-голяма, колкото повече вреда е причинил на Вселената. В Лунната област човек изоставя всички свои морални петна, той е свободен от злото в себе си. Това е именно духовната баня, която сваля всичко негативно от него. След това той вече е готов да премине в сферата на Меркурий.

Когато човек влезе в сферата на Меркурий, той се среща с още по-възвишени същества от тези на Луната, които в християнския езотеризъм се наричат архангели, и не носи

вече със себе си моралните петна, изоставени в сферата на Луната, но носи последствията от болестите и здравословните състояния, през които е преминал в земното си съществуване.

С моралните петна, които човек носи със себе си от Земята, не може да влезе в Небесния свят и той ги оставя отсам неговия праг. А съществата от Меркурий са натоварени със задачата да освободят човешкото същество от духовните резултати и причини на болестите, които представят особен вид енергия. Те ги извличат от човека и ги изхвърлят в Духовния космос. Както тук, на Земята, чувстваме вятъра, гръмотевиците, светкавиците, бликането на водите, така в сферата на Меркурий човек присъства на изтичането на своите болести, той ги вижда как се всмукват от духовните същества, които ги изхвърлят в космичното пространство.

Истината относно естеството на болестите е била предадена на човечеството от архангелите. Това е знание от древни времена. Цялото лечебно изкуство, цялата медицинска наука е била предадена на човечеството

при специалните мистери на Меркурий. В култа, който е бил практикуван в тези мистерии, са се проявявали архангелите. Тези същества са били едни от първите учители на човечеството и заедно с Мъдростта са му предали и тайната на лечебното изкуство и принципите на медицинската наука. Затова в древността медицината била считана от хората за дар от боговете. И в наши дни всичко, което в съвременното лечебно изкуство е плодотворно, произхожда от тази древна епоха и се явява отблясък на това, което архангелите са предали на човечеството. И съвременната медицина, за да стане полезна на хората в пълния смисъл на думата, трябва чрез духовната наука да намери онези методи, чрез които да влезе отново във връзка с архангелите. Тогава лекарите ще могат да учат хората как да живеят без да боледуват и ако заболелят, ще могат ефикасно да ги лекуват. Учителя донесе Новото учение, което дава тези методи за връзка с духовните същества, които ни предават Мъдростта на възвишените светове.

Влад Пашов
(Следва продължение)

Градски хор пее песни на Учителя

В Бургас се състоя уникален концерт под надслов „Акордиране на човешката душа“, отворен за всички граждани и гости на града, на който за пръв път в България светски хор изнесе напълно безплатно концерт с музика на Учителя.

Идеята за тази изява е на участници в хор „Бургас“, които са от братските среди. От дълги години тя витае в главите им, чакайки възможност за осъществяване. И в юбилейната за Бургаското Братство 2007-а Невидимият свят даде условия да се запечат великите произведения според плановете и надеждите.

Диригентът на хора – С. Стоева, прие положително идеята за концерта и с любов и истинско желание подготви този толкова красив спектакъл. Госпожа Стоева осигури и залата на филхармонията в Бургас. Най-хубавото е, че произведенията, които бяха изпети, ще влязат и в репертоара на хор „Бургас“. А хорът е готов да гостува на други места в България при евентуална покана.

Певците, които за пръв път чуваха творби на Учителя, ги приеха с интерес, дори някои от песните ги очароваха. Самите репетиции минаваха като един празник на светлите сили. За нас, хората на новите идеи, беше безкрайна радост да сме част от подготовянето на репертоара. С

всяка репетиция душите ни трептяха от Любов. И виждахме разликата между това едно нещо да се прави срещу заплащане или с идеална цел.

Градски хор „Бургас“ изнесе няколко произведения на Учителя: „Фир-фюр-фен“, „Ще се развеселя“, „Вехадии“, „Милост, благост“, „91 псалом“, „Киамет зену“ и „Вяра“. Песните бяха с аранжирменти на Петър Ганев, любезно предоставени на хора от самия автор. Според диригентката песните бяха изпети безупречно, т.е. технически перфектно, но и с необходимото чувство.

В концерта взе участие и брат Симеон Симеонов, който прие нашата покана да ни подкрепи в това първо по рода си събитие. Той изпя няколко песни акапелно, с което внесе завършващ шрих в общата атмосфера на събитието.

За финал бяха изиграни две упражнения от Паневритмията – „Подвижност“ и „Изгрява Слънцето“. Лично диригентката пожела този завършек, след като се запозна и остана възхитена от Паневритмията на концерта ни от 27. V. 2007 г.

Концертът бе определен за 08.11.2007 г. – точно за празника на Архангел Михаил.

Така завърши серията от изяви за 100-годишнината от създаването на Братство Бургас.

Иван Атанасов

Бялата ложка побеждава

от стр. 1

има нужда от повече мекота, нареждат детето да получава повече от майка си, ако има нужда повече от твърдост – да получава повече от баща си. Предопределението никак не ограничава нашата воля. Когато направи зло, човек се ограничава и чувства, че е направил нещо, което не е в съгласие със законите на Природата. Много мъчно е човек да се откаже от един навик. Трябва да дойде много голямо страдание, за да се отучи от него.

Сведенбrog казва, че тези, които живеят на първото небе, не могат да видят тези, които живеят във второто небе и тези, които живеят във второто небе не могат да видят тези, които живеят във третото небе. По-висшите слизат при по-нишите. А по-нишите като решат да отидат горе, не могат да издържат и избягват.

Някои хора искат да станат свети. Те нямат и понятие, какво нещо е святост. Той трябва да

възприеме Божествената светлина и да я разпърсква наоколо и да се образува ореол.

Когато простиш на някого и ти е неприятно да го гледаш, това не е прощаване. За Бога ще обичаш. Дали заслужава или не, това ще го оставиш. Някой ти е неприятен. За Господа да ти е приятен. Ако хората те дразнят и ти не можеш да превъзмогнеш това, тогава ти нищо не си разбрал. Разреши тази малка задача. С пет пари можеш да я разрешиш. А после става трудно че и с хиляди левове не може да я разрешиш. Да простиш и да обичаш, това са много трудни работи.

Господ не е от тези, които ще изявят Любовта си към тебе, когато си забогатял. Но когато те отхвърлят всички и си без нищо, тогава Той те обича. И ако разбереш това, тогава ти си силен.

Дойде при теб някой недоволен и внесе своята мисъл в тебе. А пък ти трябва да имаш силен вътрешен живот, че ти

трябва да внесеш своята мисъл в него. Трябва да се приложи една опитна философия, защото много пъти се говори теоретически за онова, което не се разбира. Ако ти обичаш Бога, само когато ти е добре, това е на половина. Но когато дойде страдание и не се измени твоето отношение към Бога, това показва, че в тебе има Любов. Ще се учим на това. Това лесно се казва, но като дойде да го опиташ, тогава е мъчно. Вярвайте, че светът е разумен и че каквото и да ти се случва, един ден ще се превърне за добро.

Като станеш скръбен, вземи две кърпи и играй, но никой да не те види. Направи превод на това, което казах. Каквито и мъчнотии да ти дойдат, благодари за тях, понеже те са материали, с които трябва да боравим. Могат да дойдат изкушения. Като дойдат тъмните сили да те изкушават, Бог да дойде да работи върху тебе, това е един закон: Щом влезете в духовния живот и почнете да нап-

редвате, ще дойде противоположното, ще дойдат противодействията. Вашите страдания са малки. Вие не сте опитали големите страдания. Аз съм минал през там и го знам. Зная какво е страдание и как се разрешават тези въпроси. Страданията днес не са изправление. За едни е за изправление, а пък за други е за изпитване на онова, което учат. Но докато дойде човек да разреши тези работи! Например, удариш си пръста и не можеш да пеш, а пък законът е – като си удариш пръста, пак да пеш, като че нищо няма. Иначе не си разбрал закона.

Целият живот е една велика школа за учение. Като видиш червей, не го презирай. То е едно същество, което иска да изучи живота чрез тази форма. Тук на земята почитаме големите хора, а пък горе почитат и малките същества.

Части от разговори с Учителя, записани от брат Боян Боев, „Черни връх“ от 23 до 26 септември 1941 г.

Братска среща в Ямбол - 2.12.2007 година

Началото:

Утро. Тих и ясен ден. Хладно и стегнато време.

Малка група приятели - гости и домакини се изкачиха на хълма "Боровец" край града.

Съзерцание. Поляна за Паневритмия. На източния хоризонт е силуета на Бакаджиците. Изсветляването на хоризонта завършва.

При върха на източната поляна братята и сестрите изиграха шестте упражнения и посрещнаха първите ярки лъчи на есенно-зимното слънце. След което, групата изпълни наред от песни и молитви.

Всички се подкрепиха с горещ чай и си пожелаха на това място заедно да играят на пролет Паневритмия.

В Дома на техниката /НТС/-Ямбол:

- фотоизложба

В Ямбол пристигна пътуващата фотоизложба на издателство "Бяло Братство" на тема: "Пе-

тър Дънов - Духовния учител на България". Тя бе открита пред гражданството от брат Андрей Грива - ръководител на Бяло Братство. В своето изложение той разказа за мисията на Учителя, за ролята на Словото като житно зърно на духовното поле на Земята и на помни задачите на българите за предаване на Божественото учение с живот и дело на всички народи на земята.

- концерт

Вдъхновяващ концерт с музика на Учителя Беинса Дуно ни поднесоха нашите гости струнен квартет: Петьо Ганев, Божанка Ганева, Катя Вълва-виола и Магдалена Далчева-виолончело. Изящният и завладяващ глас на солистката Надя Колева - наша съгражданка, ни пренесе в високите октави на духовния свят.

В продължение на час и половина музиката и песните на Учителя представяха естетическа и ду-

ховна наслада на всички присъстващи. Чухме "Махар Бену Абба", "Аин фаси", "Медитация", "Марш на светлите сили".

Цигулковото дуо Петър и Божанка Ганеви засилиха мистиката в залата с майсторското изпълнение на "Ме-хейн", "Нева Санзу", "Вътрешният глас на Бога".

С голяма виртуозност Петър Ганев изпълни на цигулка "Българска рапсодия". С изпълнението на молитвата "Чуй Господи" на виолончелото Маг-

далена Далчева накара слушателите да изтръпнат и замрат пред гласа на Всевишния.

Солистката Надя Колева, родена в Ямбол, с изключително майсторство, с дълбок лиризм и емоционално внушение изпълни песните "Любовта е извор", "Той иде", "Божията любов ме оза-

ри", "Малкият извор", "Мое-то слънце днес ще изгрее", "Мирът иде", "Радостта на земята".

По време на музикалните паузи цигуларката

Божанка Ганева съдействаше с подбрани мисли от Учителя за сътворяване въздействащо единство от музика и слово.

Виртуозното изпълнение на цигулките, виолата и виолончелото наситиха пространството с много светлина и хармония. Цялата зала се потопи в необикновената космическа музика на Беинса Дуно. Последвалото изпълнение на песента "Братство, единство", в което се включиха всички присъстващи, прати с едноименно послание своя моделиращ лъч над цялата земя.

Този висш импулс, който ни дари изпълнението на музикантите и певецата ще се помни дълго.

В голямата почивка пообед домакините предложиха импровизирана братска трапеза и всички участници се подкрепиха с топли напитки, храна и плодове.

- Лекция

В ранните следобедни часове братята и сестрите поканиха гостите на

лекцията на тема: "Деца на новото време и тяхното възпитание". Тема включваша личен опит, методики и съвети от Учителя за новото поколение родено след 1975 год. и до днес/индиговите и кристалните деца/. Гост - лектор беше д-р Светла Балтова от Пловдив. Темата бе посрещната с много голям интерес. Лекторката скъси дистанцията със слушателите и с много любов разясняваше често срещаните проблеми с многобройни примери и факти от нашето ежедневие. Изрично подчерта, че за новото поколение са нужни и нови методи на възпитание и обучение. Това са деца с особени характери и поведение, много сензитивни. Лекторът подчерта, че учението на Учителя за обучението на подрастващите е авангардно с новите си принципи и методи на въздействие, почерпени от Природата.

продължава на стр. 5

**В поредицата
„Учениците...“**

Борис Николов (30.12.1900-22.12.1991)

от стр. 1

Какво беше това важно решение в съня ми, не можех да си спомня. От време на време този сън отново ми се присъняваше, но никога не можах да разбера какво бе решението ми. Но знаех, че то беше съдбоносно за мен. Ето, пристигам във Виена, нося двата големи куфара. Един слънчев ден е, ясен, тих и горещ. И като мъкна тежките куфари, спрех на един площад да си почина. Оглеждам се и какво да видя - същата обстановка и същата картина от моя съдбоносен сън. Площадът е същия, леко наклонен, а зад мен - фонтан с конник. А аз стоя с двата куфара, Слънцето грее, както в съня ми. Но аз знаех, че в този момент съм взел много важно решение, но не помня какво, защото тук спря сънят ми. Тогава си спомних за Търново, за Учителя, замислих се и си казах: „А какво правя аз тук, в този изтръкан Запад? Връщам се в България. Срещнах се с Учителя и Братството, а ги оставих. Не, връщам се.“

Завръщайки се в родината си, след известно време Борис се записва като студент във Физико-математическия факултет, специалност естествени науки. Тогава решава да се самоиздържа като работи, въпреки че родителите му са заможни и желаят да осигурят добри условия на сина си. Заедно с някои младежи от Братството - Георги Радев, Никола Нанков, Нелчо Попов, Георги Томалевски, Димитрий Стоянов и други, той работи

като обущар, лютнер, печатар, подвързвач, мекичар. Но на младежите най-много им допада работата при брат Бертоли, италиански майстор на мозайки. Там са по-добре заплатени, а и учат занаят, изпълнявайки казаното им веднъж от Учителя: „Учението не оставяйте, но научете и занаят, за да сте независими“. Животът им по онова време е труден, изпълнен с лишения. „Ходехме пеша с километри - разказва Брат Борис - работим, връщаме се пеш, трябва и да учим. Хранехме се много оскъдно и трудно преживяхме.“ Оскъдната храна и тежкия физически труд съвсем ги изтощават и веднъж Учителя им казва: „Рекох, хубаво би било ако идвате тук общо да се храним“. И така за известно време те обядват в дома на Учителя на „Опълченска“ 66.

Младежката група се събира за разговори, реферати. Често питат Учителя по различни въпроси, свързани с окултното знание. Един ден те изразяват желанието си да учат системно и Той да ги ръководи. Много скоро след това всеки от групата е поканен от Учителя да участва в Младежкия окултен клас. По това време се отваря и Общ окултен клас, а през неделните дни Учителя изнася беседи по текстове от Библията. Борис Николов е винаги там, където извира Божественото Слово. Стенографира или предава в графични изображения онзи жив свят на Словото, видим за духовното му зрение, свят, който ръката му умее да пре-

дава върху хартията. Ученикът се стреми към самопознание и връзка с Учителя. Затова Борис записва протичащата в дадения момент мисъл под формата на слово, чертеж или рисунка. Така той винаги носи бележник в себе си.

Освен с добре развития си ум и с фина чувствителност към духовното, Борис Николов се отличава и с необикновената си сила. Голяма част от работата, свързана със създаването и поддържането на материалната база на Изгрева, се пада на него. Той носи в себе си душа на служител, усета и готовността да види и да свърши онази работа, която изисква общият живот на Изгрева. Участва в стоежа на дървените къщи, салона, чешмите, баните, изработва пейките, масите, мозайките. Веднъж на един от съборите на Изгрева няколко сестри молят Учителя да им посочи „сестра за пример“, а той им сочи Борис, който в далечината нещо работи. Сестрите настояват: „Учителю, не брат, сестра за примерни посочете“. Учителя пак казва: „Брат Борис“. Но те все настояват и тогава Учителя строго им отговаря: „Рекох ви, брат Борис“. За всички това е загадка, но Учителя я разрешава в беседата си през този ден: „Братство е състояние на ума, а сестринството е състояние на сърцето. Когато сърцето и ума са се посветили в служба угодна Богу, то тогава се идва до истинското Братство, от което започва Новата култура. А нея Новата Ева

я пресъздава“.

Борис е човек с интровертна нагласа, предпочита вгълбения размисъл пред сладките приказки, мъчаллив е и не търси да бъде забелязван. Ако разговорите са повърхностни или просто не му допадат, той се отдръпва. Търси онези, които са му сродни и не държи да се хареса на всички. Тези му прояви не винаги допадат на околните, но той следва пътя си, в който способността за вътрешно мистично възприемане на живота не трябва по никакъв начин да бъде жертвана заради блясъка на света и доброто мнение на хората. Негов най-близък приятел е Георги Радев. Разговорите, общуването им ги водят до по-ясно и дълбоко разбиране на Словото. Но най-близка на Борис през годините е Мария Тодорова. Още на един от първите събори в Търново, при желанието на група сестри да отидат на екскурзия, Учителя посочва Мария Тодорова и казва на Борис: „На тебе я поверявам“. Така започва приятелството им, приятелство между ученици и служители Божии.

Борис не само обича Природата, той се вслушва в нейния говор, наблюдава я, изучава я. Успява да проникне и в света на животните. Понякога мислено разговаря с тях, разбира нуждите и болките им, помага им, умее да трансформира тяхната зла воля. Веднъж през 1924 г. Учителя му казва: „Ти ще пишеш разкази за животни“. По-късно Борис Николов написва сборник с разкази „Сре-

щи с малките братя“. Там проличава чувствителното, отзивчиво сърце на автора и умението му да прониква в тайните и мъдростта на Природата.

През 1943 г. Учителя често гостува в скромния дом на Мария и Борис, остава по няколко дни у тях. През зимата на 1944 г. в с. Мърчаево Борис е неотлъчно с Учителя. През август 1944 г. една група от 100 души прекарват около седмица в хижа „Еделвайс“. Посреща се изгрева, Учителя изнася беседи. Всъщност това е последния събор на Бяло братство. На 28 август пред хижата остават само Борис и Учителя. Борис току-що е направил дървена пейка за сядане, когато Учителя му казва да напише отдолу на една от гредите: „България - пълен неутралитет“. Записва още датата, часа и минутата. После тръгват заедно. По пътя ги среща фотограф и ги заснема точно в часа на това събитие. Години по-късно, попаднал в затвора заради убежденията си, Борис Николов пише: „Светът е разделен на два враждебни лагера, но и в двата неразбирането на Божия закон е едно и също. Ние държим на Божественния ред и порядък, него поддържаме. Помни думите на Учителя на планината Витоша при последната ни екскурзия: „България - пълен неутралитет“. Тези думи означават: „България - с Бога“. Ние следваме завета Му. Не сме безучастни зрители, но работници за Божественния ред и порядък. Ученикът се моли тъй: „Да се изпълни Твоят Бо-

жествен план за делото Ти и ние да бъдем Твои работници всякога“.

До последния миг от живота на Учителя във физическия свят Борис е до Него и през тези дни Учителя му дава много ценни уроци. През една нощ, дни преди да напусне тялото си, Борис е при Него. „Изведнъж, както лежеше немощен, Учителя се изправи - спомня си Борис - отърси от себе си слабостта и болестта, като че ли нищо му няма. Величествен като пророк, Той вдигна ръка и каза: „Едно е важно. Само едно е важно - Любов към Бога, Любов към Бога, Любов към Бога. Това е всичко!“. Махна с ръка, пак си легна и болезненото състояние се върна. След това Учителя почти не говореше. Това беше Неговия завет към нас, учениците, и към човечеството.

След години, през тежките дни на затворнически си живот, брат Борис ще живее с този миг и ще черпи сили от него. „Последните думи на Учителя, пише той от килията, звучат в душата ми непрестанно. В тази опитност, която минавам като затворник, те ми дават сила. Те отварят очите ми за великия свят, който ни обгръща и пази, и който изпълва със съдържание и смисъл живота ни. Това е ключът, който Учителя ни остави: „Едно е важно. Само едно е важно. Любов към Бога, Любов към Бога. Това е всичко. Това е всичко“. Последните думи на Учителя.“

(следва)

Петър Дънов - Духовният учител на България

Премиера на Дипломната работа на магия Петър Дънов

На 11 ноември 2007 г. от неговото Слово. Фотоизложбата има силно и вдъхновяващо въздействие, за което споделят

янизиране на германските племена“ бе посрещнато с интерес от обществеността. На него присъств

На премиерата

Фотоизложбата бе разположена във фойето на втория етаж и е предоставена на вниманието на гражданите до края на 2007 г. Тя представлява умело подбрани фотоси от живота на Учителя, добре съчетани с основни мисли

много от посетителите й. По един естествен и ненапратен начин тя разкрива изключителната духовна сила, дълбочина и мъдрост на Учителя и Учението на Бялото Братство.

Представянето на книгата „Миграция и христия

ваха представители на различни институции от областта на науката и културата. От встъпителните думи на Андрей Грива, гостите узнаха как се е стигнало до идеята да се потърси в Бостънския университет дипломната ра-

бота на Петър Дънов и тя да бъде публикувана в настоящия момент, когато темата за готите и личността на техния духовен учител Вулфила започва да излиза от продължителното забвение в българските научни среди. Холандският културолог, професор Хари Салман, изложи в резюме проучванията си, осмислящи връзката между Вулфила, протестанството и Учението на Учителя Петър Дънов. Накрая д-р Димитър Калев, редактор на книгата, изрази радостта си от случващото се. От това, че историческият Петър Дънов се завръща в културното пространство на българите и се осмисля приносът му, редом с митологичните и мистични измерения на неговата личност.

Соня Митева

За музиката

Тези небесни песни, от които нашите песни са снети, вечно се пеят горе, вечно звучат и чрез тях се създава и гради Вселената. Моцарт, Бах, Бетовен и др. в своите композиции са свалили една малка част от това, което е в Небето. В бъдеще материал за оперите ще се вземе от нашите песни и от някои паневритмични упражнения. После за оперите ще се вземат сюжети от живота ни на Езерата, от живота ни на Изгрева и ще се преплитат нашите песни. Ние ще покажем на музикалния свят, че има нещо повече, отколкото те разбират. Ще им дадем един подтик. Хоровата и инструменталната музика са свалени от висшите светове. Всички велики музиканти са слушали музиката на висшите светове и каквото са слушали, са го написали. Музиката тепърва има да се развива. Бъдещата култура трябва да се създаде по музикален начин. Онези, които са се проявили чрез Бах, Бетовен, Моцарт и др., пак ще се проявят един ден и ще дадат на света

нещо много по-хубаво от това, което са дали. Бог сега ще вдъхне дихание на живот чрез ушите. Музикалният век иде! Славието ще даде нов подтик на музиката. Хората, които трябва да бъдат музиканти, са определени. Има нужда от такива проводници, трябва да влезе музикална енергия в света. Посветените в Египет много са работили върху музиката. Музикантите и всички хора на изкуството са пратени като служители на Бога. Съвременната музика е предисловие на Божествената музика. Тя представя малка светлинка в сред голяма тъмнина. Един ден тя ще се усили. Първият тласък към чистата музика е даден от класическата музика. В нея има идея, която е продиктувана от нещо по-високо. Хората не биха имали тази култура, ако не беше дошла класическата музика. Тя е началото на бъдещата музика, без която Новата култура не може да дойде на Земята. Новата музика ще внесе съдържание и смисъл в онези музикални форми,

които са дадени и през периода на класицизма през 19-и век.

Знаем от по-възрастните приятели, че още навремето Учителя е поръчал на музикантите от Братството да направят концерт за гражданството под надслов „Новата музика“. Тъй като те са Му споделили, че нямат опит и кураж за такава артистична изява, Той им е обещал „помощ отгоре“. Известно е, че са направили такъв опит за концерт в Пловдив, но не е бил достатъчно добре организиран и е имал малко публика, предимно наши приятели. Първият опит, който ние, съвременните музиканти, направихме, беше организиран през 1996 г. концерт „Новата музика“ в голямата зала „България“, с участието на хор и оркестър. От тогава ве-

Георги Стратев

че доста концерти се дадоха в тази зала, която Учителя често е посещавал, заемайки обичайното си място на първи балкон. Освен желанието на Учителя за едно професионално представяне на музиката Му пред обществото, всички знаем и друго Негово изказване – пожелание или предсказание, което поставя нови, сложни задачи пред музикантите от Братството – че от тези песни и теми в бъдеще ще се правят цели симфонии, оратории, опери! Все още никой не е написал опера, макар че няколко души са споделяли проекти по този въпрос. Но относно ораториите можем да се похвалим – вдъхновен от идеята, Георги Стратев написа оратория за живота на Христа по текст от Евангелието на Йоана и музика по теми от Учителя. Някои от произведенията, които чухме на концерта на 11.11.2007 г., бяха части от тази оратория, затова и текстът на първата fuga например беше библийски. Може би това смути някои от приятелите, но естествено е, когато се предлага нещо ново, да има „за“ и „против“.

продължава на стр. 5

За изложбата

На 15 ноември т.г. по повод юбилеен концерт на Симфониета София в столичната зала „България“ посрещах и настаняха гости на събитието. Беше пълно, шумно и оживено. Сценичната кантата на Карл Орф „Кармина Бурана“ изискваше увеличен състав на оркестъра с участието на Националния филхармоничния хор „Св. Обретенов“ и трима солисти от България и чужбина. Според диригента Свилен Симеонов само на сцената имаше 150 души, а залата бе препълнена.

За мен освен вълнуващото и много прецизно музикално изпълнение на програмата тази вечер най-голямата изненада дойде от факта, че във фойето на втория етаж бе разположена експозиция с материали и фотоси на Учителя и Бялото Братство. До този момент винаги усещането извън залата бе някак полутъмно, мрачно и подтискащо. Когато е имало изложби експонатите са били добре осветени, което ги е лишавало от силата им на въздействие. Сега усещането бе отворено, утвърждаващо невидимото присъствие на Музика и Светлина. А чувството, надхвърлящо измеренията на пространство и време, пречистващо уморените ни сетива в напрегнатото ежедневие на големия град със спокойствието и хармонията на природата. Големината на снимките кореспондира директно със зрителите и неусетно налага значимостта на вечните и непреходни истини за смисъла на живота и изкуството. „Музиката е дрехата на хармонията в света“, „Не работи само за себе си, работи за целостта“ – толкова важни и съществени са тези мисли за развитието на обществото ни днес.

Познавах директора на филхармонията от години и знаех, че с удоволствие дава път на значими и хубави идеи, но кой всъщност бе направил това? Открих името на колега музикант, когото за първи път видях по телевизията с участието му във „Великите българи“. Тогава с интерес наблюдавах как се провежда състезанието и какви са аргументите на всяка една от страните. Имаше нещо, което ми липсваше... Силата на живата вяра, не на догматичната... Енергията на словото, която днес отдавна се е превърнала в реалност. Фактът, че сами носим отговорността за всичко, което ни се случва с мислите, чувствата и поведението си. Усещането за Незримата реалност на Духа, чието постигане би направило света, в който живеем по-справедлив и хармоничен.

Споделих радостта си от видяното с една от посетителките в залата и случайно разбрах, че сградата на филхармонията е запалена да бъде разрушена като държавна собственост заради респективна и лични интереси. И преди време се говореше много за това как изглеждат подобни зали в чужбина – като храм на изкуствата. Осъществено си усещаш различieto и красотата на света, в който попадаш. А в България социалистическото строителство наложи огромните изчистени унифицирани форми, които налагат монументалност, но няма нищо възвишено и откриващо духовността. И все пак – това е единствената зала с най-добра акустика за концерти и звукозапис, в която и Българското национално радио разполага със собствен студио за директни предавания.

В този момент си помислих, че образът на Учителя неслучайно е тук и усетих невидимата защита и покровителство на малкото останали ценности на духа за нас, живеещите в България.

Теодорина Кожухарова

Скъпи братя и сестри,

с настоящия поздрав братската общност от гр. Дупница изразява своите възхищение и благодарност за чудесния празник, състоял се на 11.11. 2007 г. в зала „България“ в гр. София. Перфектната организация и неуморния труд на приятелите, приели трудната задача за осъществяването на този културен и духовен форум, допринесе за невероятните мигове, изживени в хармония и единение от всички.

Благодарим за концерта чудесен, за радостта, която в нас внесе. Божието благословение да бъде с вас за прекрасната благодат, що изля се върху нас.

С пожелания за нови срещи и по-чести подобни изяви. Поздрав от Дупница Бог е Любов!

Настроение от работата по филма

Усмивката, веселието, битът на хората в България такъв, какъвто е – със своите абсурди, предизвикателства и недостатъци, мечтаният ни живот и същевременно действителната му страна, всичко това през призмата на комичното – така може да

се определи филмът „Летете с Росинант“. Една българска комедия, в която участваха много приятели от Братството, включително делегираният режисьор Галя Герасимова и асистент-режисьорът Николай Конакчиев. Оператор на филма е

Пламен Гелинов, познат на всички с продукциите „Паневритмия“, „Любовта е извор“ и други, чийто стремеж е намирането на красивото и дълбокото. Филмът е облечен не само в много настроение и афоризми; допълнителен привкус внася балканска-

ЧАРЛИ, СЦЕНАРИСТ НА ФИЛМА:

„Летете с Росинант“ е един много динамичен, артистичен и необстоятелен филм, тъжен и смешен, изпълнен с добронамереност и светлина. Важен момент в него са музикалните текстове на Тодор Янкулов, носещи основната идея на филма.

Аз познавам тази философия от дете, защото баща ми беше привърженик на идеите на Бялото Братство и последните десет години от живота си той прекара с хората от тази среда. Според мен това Учение може да промени света на всеки човек за добро и към добро, идеите на Братството са нещо свято.

След успешен финал на епизода

от стр. 4

И както концертът през 1996 г. беше едно ново събитие, така и този концерт внесе нещо различно не само за нашите приятели, но и за музикалната ни общественост. Този път ние представихме музиката на Учителя по разнообразни начини, включително и чрез мащабни симфонични разработки. На концерта, който беше предназначен „за гражданството“ (както го определил Учителя навремето), присъстваха и много гости, музиканти, интелектуалци, които бяха впечатлени. В обществото се шири представата, че тази музика е „простичка“!

Ние знаем добре какво величие и каква магия е тази музика! Така, както издаваме чудесни книги за Учителя по света, така и представяне на музиката Му в подходяща форма пред общест-

За музиката

вото е работа за разпространение на Словото. Защото музиката е Слово, което се възприема непосредствено и безпрепятствено от съзнанието на хората. Затова и ние, музикантите, се стараем, трудим се, правим всичко възможно да носим тази музика навсякъде – и в закътаните места на България, и по света; да организираме различни концерти – и големи, и малки; да я изпълняваме и в оригинал (както беше на концерта „Гласът на душата“), и в различни ансамбли, до по-мащабните форми, които представихме на 11.11.2007 г. Спомням си, че в един разговор за този концерт преди време, Георги Стратев каза на Андрей Грива и присъстващите

приятели: „Искам този път да представя музиката на Учителя в нейното величие и мощ“. Това е един първи по рода си опит и щом е направен по наставление на Учителя, той прокарва една пътека, която тепърва ще се развива. Никак не е лесно да реализираш нещо ново, имаше трудности от всякакъв характер, но ние работехме, опирайки се на обещаната „помощ отгоре“! И наистина без тази „помощ“, която усещаме във всичко, не би се реализирала такава мащабна изява, включваща представяне на книга, концерт и изложба. Изложбата бе представена в няколко седмици през най-активния концертен сезон и така много, много хора имаха възмож-

ност да я видят и да се докоснат до Словото чрез подходящо подбраните мисли под всеки фотос.

Искам да благодаря на всички, които ни подкрепиха финансово, с труд и с вяра в нас! Всички вие със съдействието си участвахте в тази изява наравно с музикантите! А всички музиканти от Братството, които взеха участие, дадоха своя труд безвъзмездно. Работихме с ентузиазъм и в единство, което е другото постижение на този концерт. Той може да предизвика и дискусии, и противопоставяне на мнения, но ние ще се радваме, ако сме направили нещо, което е събудило духовете ни. Дай Боже от тук нататък да има много такива концерти и да доживеем да чуем предречените опери, симфонии и оратории!

Йоана Стратева

от стр. 3

Темата остана откритата с намерение да се продължат срещите – разговори за новото

Братска среща в Ямбол

поколение.

На тази среща бе

представена много новоиздадена литература от братското издателство, други сродни издателски звена и братски календари за 2008г.

Денят бе ползотворен с новите контакти, с обменената енергия и акумулираната енергия в околното пространство над Ямбол и съседните братски центрове. На нашата покана се отзоваха много приятели от Нова Загора, Сливен, Габрово, Казанлък, Самоков, София.

На тази среща домакини и гости потвърдиха на дело мисълта на Учителя: „Моето учение е учение на Любов и Братство, на сестринство, на абсолютна свобода, в която всеки зачита правата на другите. И най-големите са готови да бъдат слуги на малките и слабите. Това е то Божествено учение. Това е говорил Христос и това ще говори той, който иде от горе.“

Благодарим Ви за съдействието и заповядайте пак!

Вълчо Вълчев,
Пенка Марова**Летете с Росинант****ДЖЕКИ СТОЕВ, РЕЖИСЬОР НА ФИЛМА:**

Момент от дресировката на героиня от филма

Аз не съм религиозен, но съм дълбоко вярващ човек. Вярно е, че сравнително рядко ходя на Паневритмия, но ако е малко по-късно – 10-11 часа, сигурно ще съм по-редовен. Паневритмията винаги ме е изпълвала със сила и енергия.

Бялото Братство допринесе много за филма „Летете с Росинант“. Например за финалната сцена във Виенската опера ми трябваша истински радостни и озарени лица. И когато дойдох около 30 души от Братството, ние ги снимахме без никаква нужда от режисьорски указания. Разбира се, големият принос за филма е на Галя Герасимова, която беше не само делегиран режисьор, но и нещо повече – значително бе участието ѝ в подготовката, сценария, звука и монтажа на филма. По време на снимките имахме противоречия, идващи от различната перспектива, под която понякога гледахме. (Аз съм мъж под чехъл и режисьор под чехъл.) Любопитно е, че преди време една ясновидка ми каза, че в предишен живот Галя Герасимова ми е била тъща – дали това обяснява всичко? Но така или иначе аз филм без кокошка съм правил, но филм без Галя не съм правил.

ПЛАМЕН ГЕЛИНОВ, ОПЕРАТОР-ПОСТАНОВЧИК НА ФИЛМА:

Най-безопасното място за почивка

По мое мнение той е едно явление в българското кино. Филмът се отличава доста от досегашната продукция в България. Да разсмееш хората не е лесна задача. За мен режисьорът Джеки Стоев е един хуманист, който иска да ни радва. Съжалявам само, че на този етап филмът не може да получи високо международно признание и разпространение извън пределите на страната. За нас голямата трудност беше намирането на хора, които в български условия да представляват концертна публика във Виена. Участващите около 200 души от Братството в Народен театър „Иван Вазов“ реализираха великолепно сцената. Хора от филмовите среди изразяват становище, че най-успешният епизод е именно този....

Продължение от бр. 24

Ако бих се спрял на следния факт: колко години са употребени за създаването на вашата ръка? Тези закулчета, или стави на пръстите, показват колко милиона години е живял човек. Те показват историята на човечеството, историята на човешкото развитие, състоянията, през което е минало цялото човечество. Ако аз бих ви казал, че човешкият пръст разказва цялата история на човека, ще кажете, че това е невъзможно, това е небивалица. Да, за оня, който не разбира законите на Природата, така е.

Ръката е свидетелството на човека. Благодарството на човека се крие в първия пръст, в показалеца. Справедливостта – в средния пръст. Стремешт към красота, великото, изящното – в безименния пръст. Практичността – в малкия пръст. В палеца е вложен Божествен принцип в човека. Той управлява човешката воля. Следователно, ако волята на човека по известни причини отслабне, отвреме навреме той трябва да гледа палеца си, като се обръща с мисълта си към Бога – да му даде сила и светлина, да разбира волята Му и да я при-

Хиромантия

от Учителя

лага. Когато палецът пострада, с него заедно и волята се парализира. В далечното минало, когато са искали да накажат някой престъпник, отрязвали са палците на ръцете му. По този начин той загубвал волята си, оставал безвреден. На палеца е написана цялата история за създаването на света: на горната мека част е написано как е създаден светът, на средната е написано как е организиран, а на долната – материалното положение на света, т.е. какъв е материалният, или физическият свят.

Като ставате от сън, първата работа на човека седи в това да разгледа ръцете си, лявата и дясната, да хване всеки пръст на ръцете си поотделно и да види какво е написано там. Като изучава ръцете си, човек ще намери в тях ред методи и правила за работа. По този начин той ще изучава както себе си, така и окръжаващите. Казано е в Писанието: „Написал ни е Господ на ръката Си“. Ако Бог е написал всички хора на ръ-

ката Си и отвреме навреме поглежда към тях, да види кой от какво се нуждае, колко повече човек трябва да поглежда към ръката си и да я изучава. Има нещо написано на ръката, което никога не се мени. Всеки ден се пише и по нещо ново, което човек трябва да изучава.

Като ученици вие трябва да учите, да работите съзнателно, за да се ползвате от силите, които се крият в Живата Природа. За пример в пръстите на ръцете ви се крият ред енергии, които можете да използвате навреме. Ако ви липсва благородство, погледнете показалеца си, да се

свържете с енергиите, които текат през него. Чрез този пръст вие ще възприемете енергиите, които идат от Юпитер. Ако ви липсва справедливост, свържете се с енергиите на средния пръст. Ако не сте разположени, погледете малко безименния си пръст. Няма да мине много време и вие ще усетите, че ставате весел, разположен духом. Достатъчно е да сложите няколко пъти средния си пръст, добре измит, в чиста вода, за да приемете водата енергиите, които изтичат от него. Ако изпием тази вода, разположението ви ще се подигне. Това са особен род лекарства, които се крият в самия човек.

Всички трябва да бъдете хиромантици и да изправяте живота си. Сега като правите усилия, ще пригответе вашето бъдеще. Идущата година ще зависи от тази година. С усилията, които сега правите, ако можете да се скачите в Разумните същества, те са в състояние да видоизменят човешката съдба. Това значи да уповаваме на Бога. Когато ние вярваме

в Бога, то всички същества, които текат през него, могат да видоизменят съдбата ни, могат да ни упътят в този път. Няма да снемат изведнъж това ни. Хиромантията може да ни послужи.

Хиромантията ще служи като едно възпитателно средство. Един учител трябва да знае хиромантия. Искате да учите децата – ще види ръцете им. Тиняма да питаш какъв е баща му, каква е майка му; от ръката ти ще знаеш какви наследствени качества има то от баща, от майка, как да възпитаващ ще знаеш. Хиромантията ще ти хвърли светлина като учител. Или искаш с някого да направиш съдружие, някои научни изследвания или търговия и прочие, ще видиш ръката му и ще кажеш дали е хубаво да вършиш работа с него, или не. И ще кажеш: „Много справедлива наука“. Който я чете, не лъже тази наука, а който не знае да я чете, много грешки може да направи.

Ръката е една справочна книга. Най-напред изучавайте формите на пръстите си. Има седем типа ръце. Можете да се справите с типовете на ръцете. Отчасти трябва да знаете към кои типове спадат ръцете ви. После трябва да знаете към кой тип спада главата ви, към кой тип спада тялото ви. Това е знание. Като окултни ученици, ще използвате окултната наука като изпитателно и възпитателно средство. Без окултните науки вие не можете да добиете никаква сила. Човек трябва да е запознат с окултните науки, за да добие сила. Графология, френология, психология, хиромантия, физиогномика, астрология са все окултни науки.

Вие ще вземете хиромантията като наука за самовъзпитание. Трябва да имате правилно очертане на вашите главни линии.

Наблюдавайте, гледайте да стават известни малки изменения в линиите. Когато правите упражнението, ще почнат да се явяват нови линии, успоредни на линиите на ума и на сърцето. Това е хубав признак. Те са спомогателни линии. Значи вие сте могли да си въздействате. А пък щом се губят линиите ви, това показва, че вашите енергии потъват дълбоко в материята. Всеки ден, когато се появи една малка линия, където и да е, или пък щом се появят кръстчета или други знаци, това трябва да ви радва. Всички знаци, които се явяват, все са хубави. По някой път човек може да ги размести и тогава иде нещастията. Кръстът и квадратът, когато са на Юпитер, какво показват? Ако окичите Юпитер с

кръст и квадрат, то е хубаво, но ако има кръстове и квадрати на Меркурий, то не е хубаво.

Срещнете ли квадрати по линиите на ръката, ще знаете, че те представят спирачки. Квадратът е една разумна фигура. В ръката квадратът предпазва от известно нещастие, затова този знак е разумен. Като разглеждате ръката на човека, освен квадрати ще видите още и триъгълници, и кръстове. Като ги изучавате, ще обърнете внимание на местата, където се намират. За да се образуват тези линии върху човека са действали висши разумни сили. Ако вместо квадрат на ръката има триъгълник, този човек притежава особени способности или дарби, които имат условия да се развият. Ако има кръст, очакват го страдания. Кръстът показва диагоналите в живота. Значи страните на квадрата са изчезнали, останали са само диагоналите.

Линиите на човешката ръка са резултат на сили, на течения, които работят в Природата.

Линиите на ръката на духовния човек имат определена дължина. Тези линии представят ирационални числа, което показва, че животът продължава иззад физическия свят. Дробните числа, които се получават при измерване на линиите на ръцете, показват докъде е достигнал всеки човек по отношение на разумността.

Човек, на когото третият пръст не е дълъг, не е поне равен с първия – показалеца, не може да бъде музикален. Даже ако третият пръст е равен на показалеца, такъв човек не може да бъде музикален. Обикновен музикант може да бъде, но гениален музикант или поет не може да бъде. Безименният пръст у поета и музиканта трябва да бъде по-дълъг от показалеца.

Ако ръката стане много влажна или много суха, опасно е. Тя трябва да бъде малко влажна. После, крайност е, ако ръката ви стане студена или постоянно гори. Ще има една приятна топлина, която никога да не се губи от ръката ви. Да ви е приятно като пипате ръката си, поради нейната топлина. От ръката често излиза едно лъчеизпускане, една топлина на живота. От дясната ръка излиза хладно течение, а от лявата – топло. А пък когато се разболеят хората, тогава тези две течения се смесват. И ние усещаме в ума си едно замъгляване, набира се енергия в слепите очи и умът не е така бистър. Човек изпитва дразнене, гневене, подпушване. По някой път тази енергия се набира в задната част на мозъка. Тогава търсим да се скараме с някого, за да ни мине.

Като ставате сутрин, погледнете ръката си, да видите какво ще научите. (Следва продължение)

Петър Дънов - Духовният учител на България

Божият Дух живее в музиката. Тя е Негов безсмъртен език - красив и достъпен за всички. Върху крилете на музикалното изкуство най-възвишените идеи от Божествения свят долитат до човешките души и ги изпълват с блясъка на просветлението. Музиката е мисъл на Бога, понятна за всекиго от нас.

Музикалното творчество на Учителя Петър Дънов (Бейнса Дуно) представява синтез на Новото учение, предадено от Него безвъзмездно на българския народ и земното човечество. Всичко, което Той е оставил на учениците и последователите си от петте континента в Своето Слово, може да бъде открито и в музикалните Му творби. Разбира се - с изискването за отклик от страна на пробудените за посланията на истинската музика човешки души.

Всеки концерт по музика на Учителя е празник. Но и празниците, както и всичко останало, биват малки и големи. Концертът, организиран от Духовно общество „Бяло братство“ на 11.11.2007 г. в столичната зала „България“, би трябвало да бъде причислен към най-значимите и вълнуващи празници - срещи с музикалните откровения на един велик Дух, Вестител на нова планетарна култура. Хилядите посетители (имаше и стотици православни) пристъпиха прага на най-авторитетна софийска музика-

Празник на Духа

кален салон именно в празнично настроение. И с предчувствието за събитие, което дълго ще се помни. Напуснаха го с вдъхновение и приповдиг-

Блестяща организация, висококвалифицирани оркестри и хорове, великолепни аранжimenti, прекрасни солисти. Диригенти и концертмай-

натост на духа, които могат да бъдат извикани за живот само от нещо истинско. Само от музика, която извайва образите на космическата хармония с неповторимо изящество, затрогваща правдивост и непостижима дълбочина. Музиката на Учителя...

Всички, които са се потрудили този концерт да се превърне в реалност, заслужават най-искрени поздравления!

тор - служители в храма на Музиката по високия идеал. Разбираща и отзивчива публика, която оцени по достойнство майсторството и вдъхновението, така щедро предложени от сцената. И едно виртуозно изпълнение на „Скръбта и странникът“, при което цигулката на Йоана Стратева изплака цялата милова скръб на извисения Дух, запокитен от волята на Всевишния в един

чужд и враждебен Нему свят, в който Той служи предан до смърт на Доброто и Светлината... А завършекът с „Химн на Великата душа“ вдигна на крак всички присъстващи, които запяха заедно с хористите и поривът на обединените в Истината и Красотата сърца облетя за мигове цялата Земя...

Похвала заслужава и замисълът на концерта да бъдат изпълнени по-малко познати или дори неизвестни до днес произведения на Учителя. За някои от тях това изпълнение се оказа премиерно.

Духовната музика на Учителя пречиства и възражда. Тя лекува ранените души и окуражава търсещите по духовния Път. Тя събужда и размисъл върху смисъла на нашите кратки земни дни. Тя е златна нишка между Небето и Земята.

И най-вещият познавач на Словото не би могъл да разкаже с думи за въздействието на музиката, извираща от дълбините на Духа. Докосването до нея е плод на преживяване, чиито корени се таят в най-тайните кътчета на съзнанието. Затова и музикалното творчество на духовния Учител на България - Петър Дънов (Бейнса Дуно), винаги е било и ще остане неизчерпаем извор на вдъхновение, съпричастие и сбъждане на копнеж, извечно заложен в безсмъртната природа на човека. Музика - празник и прегръдка на Духа.

Константин Златев

Няколко гуми за Братството в България

Георги Томалевски

На Балканите е трудно да процъфти едно такова учение, каквото е нравствено-философското учение на Петър Дънов. Трудно е затова, защото тия Балкани от край време са били една динамична страна, намираща се винаги под знака на безпокойните борби и неведнъж са били мястото, откъдето са се подпалвали големи световни пожари. В чужбина биха се намерили хора, които имат съвършено невярна представа за живота, който протича тук. Малко са тия, които биха повярвали, че тук, у нас, в България, има може би повече от всякъде другаде условия за духовен живот. Народът, макар и корав, кален в непрекъснатите борби, има в недрата си много възможности, за които той може да се нарече мистично или нравствено-религиозно настроен. Това, което се корени в недрата на нашия народ и което го подтиква към едно своеобразно боготърсачество, е едно скъпо наследство, останало от времето на великото боготърсачество движение. Макар че църквата е играла доста голяма роля в епохата на двете робства – духовно и политическо, макар че тя се тачи от някои като огнище на национално съзнание, българинът все пак е склонен към едно самобитно светоразбиране, в основата на което лежи

известна мистика.

При тия предпоставки и духовно наследство в България може да се издигне, макар опряно върху личното усилие и качества на неговия основател, обществото, наречено Всемирно Братство, което и до днешен ден непрекъснато се дава от нравствено-философския Учител Петър Дънов. Неговото Учение не е нито чиста теософия, нито само някои от познатите клонове на широкогранното дърво на окултните науки. То е много самобитно, изникнало на българска почва учение за Любовта, едно модернизирано християнство, което не във формата на канони и образци, а в широк мащаб отговаря на всички нужди, на всички питанието относно материалния и духовния живот както на отделната личност, така и на обществото.

Бидейки съвременници на духовния Учител Петър Дънов, ние не можем да конкретизираме неговото учение в точки. То би убило неговата жизнена свежест. Това учение, което има корените си в абсолютната Мъдрост за света, и по нещо прилича на древните езотерични науки, гъвкаво следва лъкушенията на нашата съвременност, отговаря на тревожните въпроси в нашата динамична ера, трагично разпъната на границата между две цивилизации.

Господин Петър Дънов

учи преди всичко за възхода на отделната личност като цел на разволя, защото обществото е сума от личности и (ТУК Е НЕЯСНО ИЗРАЗЕНА МИСЪЛТА, НО НЕ СМЕЯ ДА РЕДАКТИРАМ, НАЛИ Е ЦИТАТ ТОВА!) нравствените качества на това общество е сумата от нравствените достойнства на личностите, които го образуват. Издигайки така високо значението на съвършената личност, съвсем не е подтикнало последователите на това Учение, образували в България вече значително голямо общество, да се изолират един от друг. Напротив, колективът, общата работа, общите постижения са една от съществени неговите задачи. Колективът, не изпускателки целите на отделната личност, представя среда, в която последната може да прояви чувствата на толерантност, на взаимопомощ,

на взаимна любов. Ние нямаме у нас по-стилизирани (? РЕЧНИКОВО ЗНАЧЕНИЕ НА ДУМАТА) пример, където отделната личност, работейки за своя собствен възход, твори един колектив, както в това самобитно оригинално духовно общество. Освен многото задачи, поставени за реализиране, освен многото проблеми, които намират разрешаване във философията на това ново Учение, то има специфични и оригинални възгледи и върху строежа на бъдещото общество. Социалният организъм на това общество е оригинален и висш. Той още не е тип за съзнанието на съвременните хора. Този организъм предполага една нова духовно просветена генерация, той изисква нови човеци. В едно интервю, което имах с Учителя Дънов, на въпроса ми за бъдещото устройство на обществото, той отгово-

ри по следния начин: „Според древните алхимици, светът е устроен от четири основни елемента, от четири основни стихии: земя, вода, въздух и огън. Ако приемем тази символика, ние можем с нея да си послужим и при разрешаването на поставения въпрос. Земята, тя е пълна с жизнени сокове – тя е капиталът. Сама обаче, без труда, тя не би дала блага на хората – трудът или силата, с които ще извлекат из недрата на тази земя нейните ценности. (ТУК ПОСЛЕДНИЯТ ИЗРАЗ СЛЕД ТИРЕТО ПАК ВНАСЯ ОБЪРКАНОСТ В СМИСЪЛА НА ИЗРЕЧЕНИЕТО) Богатите хора – това представя почвата. Бедните – работната сила. Едното без другото не може. Ние никога не вярваме, че светът ще се уеднакви, но за да няма противоречие и несправедливост, ще се яви един трети елемент – разумното разпределение на тия блага. Това ще стане тогава, когато тия, които управляват света и народите, станат разумни и издигнати човеци. По-рано това е невъзможно. Които и да застанат начело на управлението, не извикат ли тази разумност на помощ, те няма да разрешат социалното противоречие. И така, ако речем да свържем тия четири символа на древните алхимици с разглеждания въпрос, ние можем да го изкажем по следния начин: Земята

ражда, силата изважда из нейните недра плодове, Разумността управлява и Любовта разпределя. Така ние сравняваме символите вода, земя, въздух и огън с богатство, сила, Разумност и Любов“.

Братството е осъществило и притежанието на свои имоти, които са опитни полета за прилагане на новите социални отношения. Това са братските комуни, градини и идно (КАКВО?) обществения в столицата, в което (КОИТО?) се поддържа образцов ред и чистота; един порядък, без никакви санкции и писани правилници, а само със съзнанието на тия, които живеят заедно. Ето как религията се превръща в дело, догмите – в добродетели, ритуалът – в приложението на висшия закон на Любовта. Тук се събират хора от всички слоеве на обществото – от академик до селянина жадвар, няма разлика в единната идея и животът протича без противоречие, защото всички се допълват в едно.

Всемирното Братство в България, в средата на Балканите, тия динамични и неспокойни земи, е един красив и героичен опит в полето на духовния възход, който даже и при упоменатите по-горе предпоставки, бе възможен само при духовните качества, мъдрост и личен живот на неговия основател.

Продължение от бр. 24

10. Закон: На човека не е позволено да отнема ничий живот. Животът с нищо не се изкупва.

Пояснение: Най-великото нещо, на което никой никога не може да намери равноценността, е животът. Всеки живот произлиза от Бога и затова никой досега не е успял да повтори великото дело на Твореца – да създаде живот. Не само че не е по силата на смъртния човек да стори това, но не е позволено да узнае и тайната, която отделя мъртвата от Живата природа. Ето защо на човека не е позволено да отнема ничий живот. Дори и тогава, когато ние умъртвяваме растения, за да се храним, тъй като това е неизбежно поради факта, че единствени растения произвеждат белтъчни вещества, пак трябва да се отплатим за този дар, като получената от растителния свят енергия превръщаме в достойни дела.

Това, което е позволено на животното, което няма още индивидуализирано съзнание, не е позволено на човека. Ако животните се самоизяждат, същото при човека е най-страшното престъпление. Като имаме предвид всичко това, можем да си представим как изглежда за висшите същества животът на нашата планета. Някои хора

Законите на вечността

казват, че и да убият някого, ще изкупят постъпката си с други „благородни“ дела. Не, законът е категоричен: животът с нищо не се изкупва.

11. Закон: Изплати ли човек големия си дълг, той ще изплати и малките си дългове.

Пояснение: Щом човек е наясно по големите въпроси за Бога, за развитието, за съдбата и за безсмъртието на душата, всички останали по-дребни въпроси, които възникват от неразбирането на големия въпрос, се разрешават от само себе си.

12. Закон: Човек не може да се учи, докато не обича нещо или някого.

Пояснение: На този свят не може да се извърши нищо добро и полезно, без човек да има импулс и вдъхновение. Най-често великите творения са се появявали на Земята като резултат на една голяма любов.

13. Закон: Не е позволено на човека да измъчва тялото си.

Пояснение: Йогизмът е дал доста солидни знания на хората. Той е доктрина на разума, волята и строгия живот. Много са вариантите на това източно праарийско учение, но ня-

кои от тези варианти са по-добри доста големи отклонения от основната задача на учението. Един от тия варианти е да се гледа на тялото като инструмент на духа, което всъщност е истина, но такъв инструмент, който трябва да бъде не само напълно във властта на волята, но и да бъде приучен към понасяне на физически несгоди и страдания. Немалко са привържениците на това схващане, които поставят съзнателно своето тяло на най-различни мъчения: глад, физически болки, мъчителни пози, понасяне на негодите, които причиняват остри метални предмети, и други такива самоизтезания.

Западният окултизъм, включително Бялото Братство, което е част от Великото Всемирно Братство, не споделят тези методи за духовно издигане. Тъй като западният окултизъм във всички свои разклонения върви по Христовото Слово, последователите му считат за погрешно всяко варварско отношение към тялото, което ни е дадено от Природата като съвършен и прекрасен инструмент. В устройството и функциите на тялото е вло-

жена великата и още неразкрита премъдрост на живата Природа. Има случаи, в които някои от школите на западния окултизъм препоръчват за известно време глада, но само като средство за лекуване.

14. Закон: Не съществуват сили, които могат да погребат на човека да направи едно добро дело.

Пояснение: Някои хора, които са тръгнали в духовния път, често се оплакват, че в страната, където живеят, липсва свобода. Вярно е, че липсата на свобода за духовно подвизаване в широк смисъл на думата гнет човека, но за най-главното – вътрешната работа на ученика, винаги и при всички условия има свобода. Всеки и във всяко положение може да се моли. Никому не е забранено да каже на своя приятел една топла насърчителна дума, никому не е забранено да обича ближния си.

15. Закон: В богатството, спечелено по бърз начин, действат силите на злото, а в богатството, спечелено с честен труд, действат силите на доброто.

Пояснение: Бързото забогатяване прилича на хазарт. Това, което идва при

нас като резултат на ловкост или на хитра комбинация, с която изпреварваме своите противници в търговската или борсовата игра, не носи благословието на честно положения труд.

Времето бързо доказва това.

16. Закон: Колкото повече ограничаваш някого, толкова повече ограничаваш себе си.

Пояснение: Не може свободен човек да лишава други от свобода. Свободата, която даваш на ближния си, отговаря на свободата, която ти имаш. Започнеш ли да ограничаваш свободата на другите, ти вече си стеснил своето съзнание и си се ограничил. Бог, Който има безкрайната свобода, е дал такава свобода и на човека. Ограничението, което човек е получил, след като е злоупотребил с тази свобода, идва от закона за каузалността, а не от отмъстителността на Бога. Бог не отмъщава, защото е Любов. Онова, което изглежда като отмъщение, е нарушеното равновесие в света на абсолютната правда, което законът възстановява.

И тъй, мярката на твоята лична свобода е свободата, която ти даваш на други-

те.

17. Закон: Щом хората те обичат, те те повдигат.

Пояснение: Само обичта на околните може да ти даде кураж и сила в един момент, в който трябва да извършиш едно сериозно дело. Не прекъсвайте връзките си с добрите хора. Те са невидимите източници, от които получавате сила в най-сериозните моменти на своя живот.

Какво става с растението, лишено от слънчевата светлина?

18. Закон: Добрият е винаги силен.

Пояснение: Ние коригираме понятието сила. Това, което най-често се нарича сила, винаги прикрива слабостта. Злите, отмъстителните, жестоките никога не са силни. Вгледайте се внимателно в това, което се случва в живота, и ще разберете, че тираните са жестоки от страх. Истински силен е само добрият човек.

19. Закон: Дето има спор, истина няма да се яви.

Пояснение: Няма по-безполезно нещо от това, което наричат спор. Има ли така нареченото „щракане на идеи“, тогава истината е побягнала на астрономическо разстояние от това щракане. Напразно в надпреварването с думи и с ловки софизми ще чакаме появата на истината.

Георги Томалевски

Повелителката на Храма

Любовта обитаваше този Храм още отпреди Деня на Сътворението. Той беше изтъкан от сияйна бяла светлина. Беше огромен и светъл, ала в него живееше единствено неговата жрица – Любовта. Но тя никога не се чувстваше самотна, защото беше Майка на всички, и откакто свят светуваше, през вратите на Храма ѝ излизаха малките дребосячета, които отиваха в света. Любовта се сбогуваше с децата си и тайно от тях слагаше в сърцата им по едно зрънце от своята огърлица за благос-

лов. Те тръгваха, но много рядко някой се завръщаше в Храма. Земята ги поглъщаше в утробата си, но Любовта вярваше, че те отново ще се върнат при нея. Затова веднъж на сто години тя отваряше вратите на Храма и излизаше в градините извън него, за да види дали някое от децата ѝ не чака пред портата.

Сега беше дошъл този ден. Любовта тръгна да преброди градините, целите облени в светлина. Тя се вглеждаше с надежда в децата си – готови ли

са да се завърнат при нея. Видя един поет, който пишеше ода за Любовта, а до него красив юноша му пригласяше с лирата си. По-нататък двама влюбени се държаха за ръце и се гледаха в очите захласнати. Жрицата премина покрай една майка, която люлееше нежно в прегръдките си своя син. Любовта позна много от децата си – нали тя им беше дарила живот. Но те не я забелязваха – виждаха само себе си. Тя пак им се радваше, защото те всички я възпяваха, но малко се натъ-

жи, когато разбра, че никой от тях не е готов да я последва. Пак щеше да се върне в Храма сама.

Неочаквано Любовта съзря пред вратите му един Странник. Как не го беше забелязала още в началото? Той беше коленичил малко встрани до портата и стоеше там спокоен и тих. Любовта видя, че босите му нозе бяха ожулени от дългия път. Простата му светла дреха беше овехтяла, а по ръцете му имаше белези от зарасли рани. Той нищо не ѝ каза, но когато срещна погледа на очите му, Любовта прочете в тях, че е готов да върви до нея на живот и смърт.

Нейното сърце трепна: "Най-сетне! Безкрайни векове беше очаквала този миг..." Тя се наведе над Странника и пое неговата ръка. После свали от безименния си пръст тънък пръстен, който блестеше като лъч от слънцето. Сложи го на ръката на Странника и му каза: "Запомни този ден – той е истинската ти рождена дата. Този, на когото сме се обрекли, ни очаква." После хвана ръката на Странника и двамата тръгнаха към Храма...

Над тях Бог издигаше десницата Си.

Спаска Миховска

Великата реалност

27 ДЕКЕМВРИ - 63 ГОДИНИ ОТ ЗАМИНАВАНЕТО НА УЧИТЕЛЯ
те, сенките и страданията се вземат за действителност!

Така е на Земята.

Преходният свят, в който живеем, е свят на относителни величини. Тук мерим нещата с времето и пространството, но реалният свят е несъизмерим с относителните величини като време и пространство. В тях се проявява физическият живот. Времето само определя нещата, защото в него придобиват завършен вид, а пространството може да се намалява и увеличава в зависимост от скоростта на движението, без да е реално.

Има нещо, което обхваща в себе си времето и простран-

ство, а то е реалността на живота. Реалността, духовният живот е извън времето и пространството.

Времето се оплодотворява и придобива смисъл в мига, в който съзнанието ти се пробуди за великата реалност, към която всичко се стреми. Както пътник, залутан сред гора, е лишен от представата за местността, за условията и възможностите, които предлага широкият простор, така и човекът, ограничил съзнанието си във времето и пространството, не може да обхване и разбере самата реалност.

Реалността се съдържа в единния, вечен живот, който е

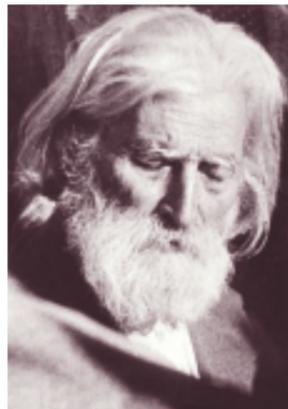
в самият Творец. Реалността е животът на Бога, в който живот и ние сме съпричастници. И колкото е по-будно съзнанието ти, толкова по-голям дял имаш в този велик живот. Колкото по-укрепват крилата на духа ти, толкова по-дълбоко навлизаш в ония светли мирове, трептящи от изобилен и блажен живот.

Безпределни са възможностите на живота. То е изкачване от един връх към други все по-високи върхове, откъдето пред тебе се разкриват все по-просторни хоризонти, пътничко към Вечността.

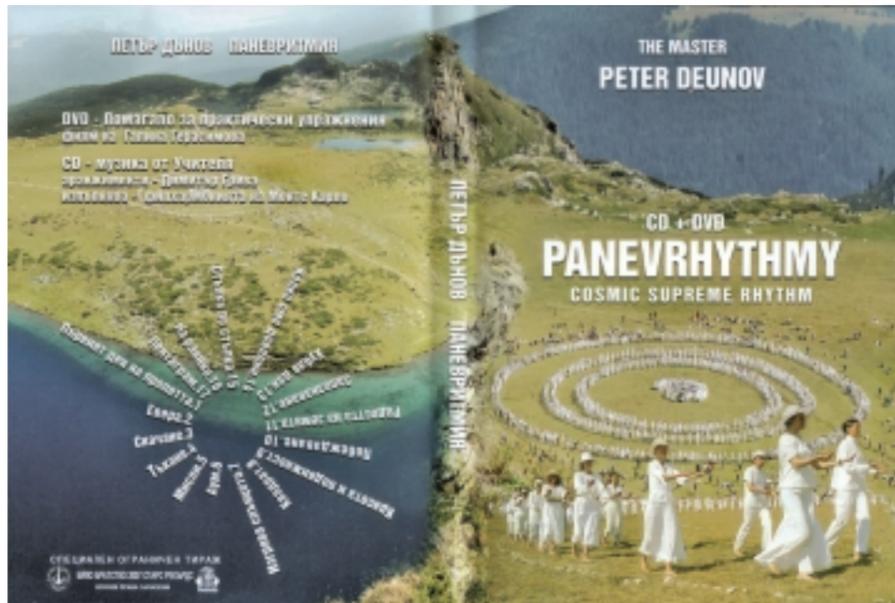
Весела Несторова

През месец август 2007 г. бе издаден нов филм за Паневритмията – „Паневритмия – помагало за практически упражнения“. Филмът е сниман през август 2006 година при 7-те Рилски езера, което го прави необикновен и много красив. Текстът към него съдържа подобрени мисли, свързани с основната идея на всяко упражнение. Те въвеждат в космическата философия на Паневритмията и в духа на хармонията и радостта, които тя излъчва. Филмът е подходящ както за абсолютно начинаещи, така и за по-напреднали в Паневритмията. Може да го закупите в книжарницата на Обществено Бяло Братство на адрес: София, ул. „Ген. Щерю Атанасов“ 6. или чрез директни пощенски поръчки на телефон 02/963 43 13.

Комисия по Паневритмия

Колко живота угасват по сянката на високия връх! Колко пътници тръгват за високия връх и спират някъде в подножието му или се връщат от средата на пътя си! А колко пъти в земната или океанската пустиня миражи-

Организация и координация: Ивелина ЕЛМАЗОВА
Набор и коректор: Християна ЙОРДАНОВА,
Коректор и редактор: Стела БОНЧЕВА
Предпечат: Евгени ИВАНОВ

За контакти: 066/854298, 0888228720;
5300, Габрово, ул. „Прохлада“ 11
e-mail: bratski_jivot@mail.bg
цена: 0,40 лв.

Рождество

Смили се Бог-Отец над грешната земя,
Изпрати Своя Син Единороден.
И грейна в небесата приказна звезда,
на Правдата се даде път свободен.

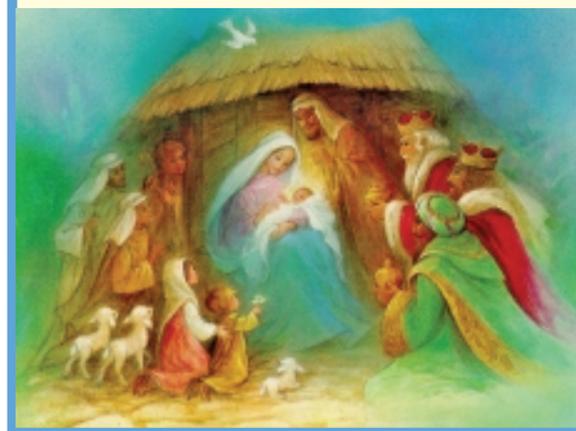
Побързай, Правдо свята, и спаси света
да няма вече ни войни, ни гладни,
да бъдем честни в мисли, думи и дела,
пред Истината да сме всички равни.

Ти идеш отдалеч със синя светлина,
на българите в домовете влизаш,
даряваш на децата разум, добрина,
за страдащите нежна грижа.

Трапезата молитвено ще наредим,
ще звъннат коледари със звънеца
и ще запоят стария тържествен химн
за Богородица и Младенеца.

Пречистени ще бъдем в тази светла нощ,
на сън градини ангелски ще зърнем,
ще се събудим мъдри и с космична мощ
Христовата Любов ще ни обгърне.

Мария Старирадева

На Коледния панаир на книгата в Двореца на Културата

Тази година Коледния панаир на книгата се проведе от 5 до 9 декември в НДК. Щандът на Братското издателство отново беше едно от най-посещаваните места и се радваше на голям интерес. Този път се събираха хора пред монитора, на който течеше филмът за Паневритмията.

В последния ден на панаира беше организирана томбола от Издателството като късметлиите получиха 56 награди – книги, дискове и календари. Най-продаваното заглавие на панаира беше Интуицията – гласът на душата и новият филм за Паневритмията. С музиката на Учителя в изпълнение на Йоана Стратева и Ани Каралашева се закри и това събитие на Словото.

Покана

НА 27 ДЕКЕМВРИ (ЧЕТВЪРТЪК)
2007 ГОДИНА,
В ЗАЛА БЪЛГАРИЯ,
ОТ 18 ЧАСА ЩЕ СЪСТОИ

празничен концерт
по музика на Учителя

С ДИРИГЕНТ ПЕТЪР ГАНЕВ